

HỒI THỨ BẢY MƯƠI LĂM

TÊN QUÂN HẦU THI TRIỂN TUYỆT CÔNG

Thạch Phá Thiên đã hơi yên dạ. Chàng ngó quanh bàn tiệc thấy cả quán chủ chùa Thượng Thanh. Bọn chưởng môn bốn phái lớn tại Quan Đông là Phạm Nhất Phi, Phong Lương, Lã Chính Bình và Cao Tam nương tử cũng vừa tới nơi.

Những người này tâm thần rất đổi hoang mang. Thi tuyển vừa chạm vào mục quang Thạch Phá Thiên, họ liền chào bằng cái gật đầu chứ không dám chạy đến hay cất tiếng gọi.

Hai vị đạo chúa Long, Mộc nâng chén rượu lên nói:

-Xin mời liệt vị !

Rồi uống một hơi cạn sạch.

Quần hùng thấy rượu xanh lè. Tuy hương vị rất thơm tho, song trong lòng họ không khỏi băn khoăn tự hỏi:

--Chẳng hiểu trong rượu này có thuốc độc gì không ?

Đa số chỉ để chén rượu lên môi, chứ không dám uống.

Một số ít nghĩ bụng:

-Đối phương mà muốn hại mình thì chỉ cần cất tay một cái là xong. Trong rượu có chất cũng thế mà không có chất độc cũng vậy. Đằng nào cũng chết. Chi bằng cứ uống cạn đi.

Họ liền nâng chén lên uống cạn sạch.

Những người đứng đầu chức một bên tiếp tục rót rượu vào.

Hai vị đạo chúa Long Mộc mời khách cạn ba chén rồi, Long đạo chúa giơ tay trái lên. Bọn nô bộc từ nội đường đi thành hàng kéo ra. Mỗi tên bưng ra một bát cháo lớn đặt ở trước mặt tân khách.

Quần hùng bụng bảo dạ:

-Đây chắc là Lạp Bát Cúc mà trên chốn giang hồ thường đồn đại.

Những bát cháo vừa múc ra hơi còn bốc lên nghi ngút. Từ đáy bát sùi bọt lên. Bát cháo nào cũng một màu xanh thẫm. Ai nhìn cũng không khỏi sinh lòng nghi hoặc. Nguyên thứ cháo này có pha lẫn táo đỏ, vùng đen, hạt sen, long nhãn, đậu đỏ... nhưng trong bát cháo trước mắt hòa các vị khác vào, chưa ai từng trông thấy bao giờ, rau chẳng ra rau, củ chẳng ra củ. Thứ là rễ cây thái nhỏ, thứ lại xắt ra từng khúc.

Quần hùng đều biết rằng đa số độc vật đều có màu xanh biếc mà bát cháo màu xanh thẫm, mặt người soi vào cũng ánh thành màu biếc. Chỉ một mùi thuốc nặng nề xông vào mũi cũng biết là độc đến thế nào rồi.

Cao Tam nương tử vừa ngửi thấy mùi thuốc đã phát ớn. Mụ nghĩ bụng:

-Khi họ nấu cháo này không biết đã thả bao nhiêu rắn rết nhện độc vào trong nồi.

Mụ không nhìn được phải buồn nôn, vội đẩy bát cháo ra cạnhbàn rồi đưa tay bưng mũi.

Long đảo chúa nói:

-Liệt vị đường xa ngàn dặm đã có lòng chiếu cố, tề đảo không biết lấy cái chi để kính khách, gọi là có bát cháo Lạp Bát này ở Trung Châu chưa từng dùng đến đưa ra thết liệt vị. Vị cốt yếu trong bát cháo là “Đoạn Trường Thực Cốt Hủ TâmThảo” (thứ cỏ làm cho đứt ruột, hư xương, nát tim). Thứ cỏ này sau khi nở hoa mới thật công hiệu. Nhưng thường khi tám năm, mười một năm không chừng mới có một lần nở hoa. Tề đảo phải chờ tới khi cỏ này khai hoa mới mời đồng đạo giang hồ ở Turng Nguyên tới đây cùng hưởng. Bấm đốt ngón tay tính ra cuộc thiết yến này là lần thứ tư, xin mời liệt vị ăn uống thành thực, không nên khách sáo.

Lão nói xong cùng Mộc đảo chúa tay trái cầm bát cháo, tay phải giơ đĩa lên mời.

Mọi nghe đến tên “Đoạn Trường Thực Cốt Hủ TâmThảo” thì đã bỏ vĩa. Tuy những người đã tới đảo này, ai cũng không tính đến chuyện sống sót trở về nữa, nhưng Long đảo chúa lại công nhiên tuyên bố chất cỏ độc trong bát cháo khiến mọi người càng kinh tâm động phách. Ai nấy sắc mặt tái mét.

Bỗng thấy Long, Mộc hai vị đảo chúa đều giơ đĩa lên khoanh một vòng tròn để tỏ ý mời toàn thể cử tọa rồi bưng bát cháo lênđể kê vào miệng bắt đầu ăn.

Quần hùng đều nghĩ bụng:

-Trong bát cháo của hai thằng cha này chắc chúng bỏ nhân sâm, yến sào cùng các vị đại bổ vào.

Đột nhiênthấy đầu đằng đông có một hán tử đứng phất dậy trở tay vào mặt Long, Mộc đảo chúa lớn tiếng quát:

-Lão Long và lão Mộc kia ! Hãy nghe ta nói đây. Ta là Giải Văn Báo ở Quan Tây. Trước khi tới đảo Long Mộc ta đã thu xếp mọi việc về sau đầu đó xong cả rồi. Giải Văn Báo này đường đường là tay hán tử đội trời đạp đất, lòng dạ sắt đánh. Các người muốn giết muốn mổ thế nào thì Giải mổ quyết chẳng chau mày. Còn bắt Giải mổ phải ăn uống độc vật này thì nhất định không được đâu.

Long đảo chúa ngạc nhiên cười nói:

-Giải anh hùng đã không muốn xơi có lý đâu bọn tại hạ miễn cưỡng được ? Hà tất các hạ phải nổi giận. Xin các hạ hãy ngồi xuống đã nào !

Giải VănBáo lại quát lên:

-Giải mỗ đã không cầu toàn mạng thì chétsớm hay chết muộn cũng là một cái chết. Ta chỉ cần vạch mặt các người là bọn chó má ỷ mạnh làm càn, gây tai họa ở nhângian.

Hắn nói xong bưng bát cháo lên hất vào mặt Long đảo chúa.

Một lão già ngồi cách hai bàn đứng phất dậy quát:

-Giải hiền đệ không được lỗ măng !

Lão phất tay áo một cái phát ra một luồng kinh phong ngăn cản bát cháo còn đang lơ lửng trên không.

Bát cháo đang lơ lửng trên không bị lão già kia phất tay áo phát ra một luồng tụ phong cản trở không bay về phía trước được nữa. Nó dừng lại trên không gian một giây rồi rớt xuống.

Ai cũng yên trí chiếc bát Thanh Hoa Đại Hải sắp vỡ tan tành, còn cháo sẽ đổ lênh láng.

Bỗng thấy tên hầu chuyên việc rót rượu cho tân khách đứng gần đó, khom lưng lại vọt người đi và đưa tay ra bắt lấy bát cháo lớn này. Bát cháo đang hạ thấp xuống chỉ còn cách mặt đất chừng vài tấc, thực đã đến lúc nguy hiểm vô cùng. Vậy mà tên hầu nắm được một cách rất thần tình.

Quần hùng không nhìn được, bật lên tiếng hoan hô vang dội:

-Công phu tuyệt diệu ! Công phu tuyệt diệu !

Tiếng hoan hô vừa dứt, thì nét mặt quần hùng càng lộ vẻ lo âu. Ai nấy bụng bảo dạ:

-Một tên hầu rượu mà thân thủ kỳ diệu đến thế, thì mình cònhòng sống sót để trở về được nữa ư ?

Mọi người đâm ra tính quẩn lo quanh. Người thì nhớ con cháu cùng sản nghiệp trong nhà, kẻ thì nghĩ tới mối đại cừu chưa trả được.

Có người lẩm bẩm:

-Ta mà chết đi thì cơ nghiệp bản bang tất đi vào chỗ điêu tàn.

Có người mình lại oán mình:

-Đã biết thời kỳ đảo Long Mộc mời đi dự yến sắp đến sao mình không sớm tìm nơi thâm sơn cùng cốc để ẩn lánh ? Lại cứ ngồi cầu may thẻ đồng đùng đụtới cho mình ?

Có người trước kia vẫn hy vọng tiếng đồn đảo Long Mộc lợi hại là không đúng sự thực. Bây giờ mắt thấy tên quân hầu phóng mình giơ tay đón bắt bát cháo thì cái hy vọng đó cũng bị tiêu tan nốt.

Bồng thấy một chàng thư sinh ốm vào tuổi trung niên đứng lên, cất tiếng đồng dục nói:

-Long, Mộc đảo chúa ! Hai vị đảo chúa chỉ cho vài tên thuộc hạ vào Trung Nguyên cũng đủ lừng danh khét tiếng. Vậy hai vị có muốn lên ngôi chí tôn trong võ lâm cũng dễ như trở bàn tay, hà tất hai vị phải hao tổn tâm cơ, phí phạm công phu triệu bọt tại hạ lên đảo này làm chi ? Tại hạ chết cũng chẳng tiếc chi. Nhưng tron glòng còn mối nghi ngờ thì chết cũng không nhắm mắt được. Vậy xin hai vị đảo chúa giải bày chỗ ngu tối cho tại hạ. Tại hạ sẽ đưa cổ ra chờ chém.

Kể ra những câu này hết thảy mọi người đều muốn nói ra, có điều người khác không hoạt bát văn hoa được như y mà thôi. Mọi người đều lấy làm hợp ý và mấy trăm con mắt đổ dồn vào mặt Long, Mộc đảo chúa để chờ họ trả lời xem sao.

Long đảo chúa cười nói:

-Tây Môn tiên sinh hãy ngồi xuống ! Bất tất phải quá khiêm như vậy.

Quần hùng nghe Long đảo chúa nói vậy lại quay nhìn thư sinh, tự hỏi:

-Phải chăng người này là Tây Môn tú tài, tên gọi Tây Môn Bất Quần, đã từng lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ ba chục năm trước đây ? Nhưng sao coi y bất quá mới ngoài bốn chục tuổi, mà ba chục năm trước Bất Quần với hai bàn tay không đã đánh chết được Thất Bá ở Thiểm Bắc, rồi trong ba ngày với một cây Phán Quan Bút đã phá hủy tám sơn trại của bọn lục lâm tỉnh Hà Bắc ? Người ta đồn khi đó y đã ngoài ba chục tuổi và sau mấy vụ kia không ai được tin tức gì về y nữa, chẳng biết y sống chết thế nào. Coi tuổi y thì không hợp, song họ Tây Môn chẳng có mấy người. Hiện nay trong võ lâm không có tay cao thủ nào họ Tây Môn ăn mặc theo kiểu thư sinh, thì có lẽ chính là y đó.

Ta nên biết những người đấng dực y Lạp Bát, ngoại trừ Thạch Phá Thiên, đều là chưởng môn một phái hay chúa tể một bang thì những tay chúa trùm võ lâm đều quen mặt hết.

Bồng nghe Long đảo chúa lại nói tiếp:

-Ngày trước Tây Môn tiên sinh một chưởng đã bại Thất Bá, một cây bút hất liền bát trại ...

Quần hùng khẽ la lên:

-Quả là y thật !

Long đảo chúa nói tiếp:

-Tại hạ cùng Mộc huynh đệ đây ba chục năm trước đã đem lòng ngưỡng mộ tiên sinh thì bữa nay đâu dám vô lễ.

Tây Môn Bất Quần nói:

-Tại hạ không dám. Mấy việc nhỏ mọn ngày trước đó hoặc giả có thể nông cuồng trong lúc nhất thời ở Turng Nguyên. Còn đối với con mắt hai vị đạo chúa thì chỉ là trò trẻ nít.

Long đảo chúa nói:

-Tây Môn tiên sinh lại quá khiêm đó ! Câu nói vừa rồi của tôn giá, tại hạ muốn trình bày ngay cùng các vị anh hùng, nhưng thứ cháo Lạp Bát này có vị “Đoạn Trường Thực Cốt Hủ TâmThảo” cần phải ăn nóng mới có hiệu lực. Vậy mời các vị hãy xơi cháo trước rồi tại hạ sẽ trình bày sau được chăng ?

Thạch Phá Thiên nghe hai người nói chuyện với nhau toàn những lời khách sáo mà chàng chẳng hiểu gì mấy. Bụng chàng lại đói, ruột gan còn cào không chịu được.

Vừa nghe Long đảo chúa nói vậy, chàng liền bưng ngay bát cháo lên mà húp sì sụp một hồi cạn đến quá nửa bát. Tuy mùi thuốc nồng nặc nhưng cháo ngon lành chẳng thấy gì là khó ăn cả.

Chỉ trong khoảng khắc chàng ăn hết trơn cả bát cháo.

Trong bọn quần hùng có người lẩm bẩm:

-Thằng lỏi này chẳng biết trời cao đất dày là gì, những muốn ta đây hào kiệt chứ gã đâu biết cái chết đã đến. Gã muốn cướp đường tới quỷ môn quan.

Có người lại nghĩ rằng:

-Đằng nào cũng chết thì thà là như vị thiếu niên anh hùng kia lại khoái hơn.

Bạch Tự Tại reo lên :

-Hay lắm ! Giỏi lắm ! Tôn nữ tể của phái Hoa Sơn ta quả nhiên khác đời.

Đã đến lúc này mà lão vẫn còn có ý ngạo nghễ giữa các môn phái thiên hạ. Lão muốn phái Tuyết Sơn phải cao hơn người khác một bậc. Lão cho là Thạch Phá Thiên tranh giành thể diện thay mặt cho lão.

Sau cuộc tỷ đấu trong thạch lao tại thành Lăng Tiêu, Bạch Tự Tại đã chìm nhục nhục khí. Ngay lúc ấy lão đã nghĩ thầm quan niệm của mình: Tự cổ chí kim mình là tay đại anh hùng, đại hiệp sĩ, đại tôn sư, kiếm pháp đệ nhất, quyền cước đệ nhất, nội công đệ nhất, ám khí đệ nhất thì phải trừ bỏ mất bốn chữ “nội công đệ nhất”.

Đến lúc lão thấy tên hầu rót rượu thì triển thân thủ bắt được bát cháo thì lão lại cho là : Bốn chữ “quyền cước đệ nhất” cũng không đứng vững được nữa. Có điều lão vẫn tự nhủ : Những nhân vật ở đảo Long Mộc chưa chắc võ công đều tuyệt cao thật sự. Không chừng tên hầu này là tay cao thủ đệ nhất ở trên đảo đã giả vờ đóng vai nô bộc để khủng bố tinh thần mọi người.

Lão thấy Thạch Phá Thiên tỏ vẻ thản nhiên ăn bát cháo độc một cách ngon lành liền lấy làm đắc ý, vì chàng là tôn nữ tể của chưởng môn phái Tuyết Sơn. Bất giác hào khí trong lòng lại nổi lên bùng bột. Lão liền bưng bát cháo mà húp soàn soạt ra

chiều tự đắc với câu hỏi: Trong đại sảnh này bất quá chỉ có thằng nhỏ kia và ta là dám ăn cháo, còn ai là tay anh hùng hào kiệt như ông cháu mình ?

Rồi lão lại lẩm bẩm:

-Ta là người thứ hai dám ăn cháo, vậy kể về anh hùng hào kiệt ta đứng vào hàng thứ hai trong thiên hạ. Thế thì sáu chữ “đại anh hùng, đại hào kiệt” cũng phải bỏ đi.

Lão thử người ra hỏi hận: Ăn cháo độc thì cũng đến chết là cùng. Sao mình không ăn trước tiên để phải đánh xuống “thiên hạ đệ nhị” thì còn thú gì ?

Bạch Tự Tại trong lòng vừa buồn bã vừa tự trách, nên về sau Long đảo chúa nói gì, lão cũng chẳng buồn để tai nghe nữa.

Long đảo chúa nói:

-Bốn chục năm về trước, tại hạ cùng Mộc huynh đệ kết giao ý hợp tâm đầu. Những lúc giảng võ luận kiếm hai bên đều khâm phục võ công của nhau. Hai người đã dặt tay nhau vào chốn giang hồ, để khen thưởng người thiện, trừng phạt kẻ ác trong võ lâm, dựng làm nên một phen sự nghiệp. Không ngờ vừa bước chân vào chốn giang hồ, ngẫu nhiên bắt được một tấm địa đồ. Trên bản đồ có viết chữ nhỏ, tại hạ xem xong thì biết bản đồ này vẽ một trái hoang đảo vô danh và tại đấy có cất giấu một bí lục võ công động trời ...

Giải Văn Báo hỏi xen vào :

-Rõ ràng đây là đảo Long Mộc. Sao lại bảo là vô danh hoang đảo ?

Lão già hồi nãy phát tay áo để cản đường bát cháo, liền quát lên :

-Giải hiền đệ không nên ngắt lời Long đảo chúa !

Giải Văn Báo tức giận nói:

-Dù lão huynh có cố gắng lấy lòng nhưng chưa chắc y đã tha mạng cho đâu.

Lão già tức quá bưng cháo lên húp một hơi hết quá nửa bát rồi hậm hực nói:

-Ta với người kết bạn đã nửa đời mà người không biết Trịnh Quang Chi này là người thế nào ư ?

Giải Văn Báo ra chiều hối hận đáp:

-Đại ca ! Tiểu đệ biết mình lầm lỗi. Xin đại ca lượng thứ cho.

Đoạn hấn quỳ xuống dập đầu “bình bình” ba cái. Tiện tay hấn lấy bát cháo ở cạnh bàn mà ăn một hơi gần hết.

Trịnh Quang Chi chạy lại ôm lấy Giải Văn Báo nói:

-Hiền đệ ! Anh em ta ngày nọ kết nghĩa đã tuyên lời trọng thệ : Không cùng nhau sinh một ngày giờ thì nguyện chết cùng một lúc. Lời thề đó đến nay quả nhiên thực hiện. Như thế mới không uổng một phen kết nghĩa huynh đệ.

Hai người ôm lấy nhau vừa bi thương vừa hoan hỷ đến chảy nước mắt.

Thạch Phá Thiên nghe lão nhắc tới lời thề, bất giác đưa mắt nhìn Trương Tam, Lý Tứ.

Trương Tam, Lý Tứ nhìn nhau mà cười rồi lại đưa mắt nhìn Long, Mộc đảo chúa.

Mộc đảo chúa khẽ gật đầu. Trương Tam, Lý Tứ liền vượt người đi ra mỗi người đều bưng cháo Lạp Bát chạy đến bên chiếu Thạch Phá Thiên nói:

-Nào, mời hiền đệ !

Thạch Phá Thiên vội ngăn lại nói:

-Đừng, đừng ! Nhị vị ca ca bất tất phải chết theo tiểu đệ. Tiểu đệ chỉ xin nhị vị sau này chiếu cố cho A Tú ...

Trương Tam cười nói:

-Hiền đệ ơi ! Ngày chúng ta kết nghĩa huynh đệ đã có lời ước: Sau này có phúc cùng hưởng, có tai nạn cùng gánh vác. Hiền đệ đã ăn cháo Lạp Bát thì có lý đâu bọn ca ca lại không ăn ?

Trương Tam nói xong cùng Lý Tứ bưng cháo lên ăn một hơi hết sạch. Đoạn chúng quay lại khom lưng nhìn Long, Mộc đảo chúa nói:

-Tạ ơn sư phụ đã ban cháo cho đồ nhi.

Rồi mới về ngồi chỗ cũ.

Quần hùng thấy Trương Tam, Lý Tứ vì nghĩ đến tình kết nghĩa với Thạch Phá Thiên mà ăn cháo độc để chết cùng chàng. Trường hợp của hai người này so với Trình Quang Chi và Giải Văn Báo nhất định phải chết khác xa nhau. Vậy mà họ cũng giữ lòng nghĩa khí, nên ai nấy đều khâm phục vô cùng.

Bạch Tự Tại cũng tự nghĩ:

-Như hai người này thì chữ “hiệp” mới còn có ý nghĩa. Giả tỷ mình có bạn kết nghĩa uống chất kịch độc, liệu mình có nghĩ đến nghĩa chi lan để chết cùng bạn không ?

Nghĩ tới đây lão không khỏi ngần ngừ.

-----oOo-----